

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **J. S.**, bytem X, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad, ústředí Státního pozemkového úřadu**, Husinecká 1024/11a, Praha 3 - Žižkov, za účasti: **1. R. D.** a **2. A. D.**, oba bytem Brzice 35, 552 05 Hoříčky, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. dubna 2013, č.j. SPU 100752/2013, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Náchod (dále jen také „pozemkový úřad“) ze dne 21. 8. 2012, č.j. 177/07/151/2012, a toto rozhodnutí potvrdil. Pozemkový úřad jím schválil návrh komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Brzice (dále jen také „KPÚ“).

II. Obsah žaloby

S tím ovšem nesouhlasil žalobce. Uvedl, že již v průběhu správního řízení upozorňoval, že záměr výstavby veřejné asfaltové komunikace přes soukromé pozemky je nezákonný. Správní orgány sice argumentovaly jednodušším vyřešením přístupu na další pozemky, ale dle žalobce je možné zajistit přístup ke všem parcelám dotčeným v této komplexní pozemkové úpravě po komunikacích, které jsou nejen jako cesty již oficiálně zakresleny a vedeny jako komunikace v katastrální mapě, ale především se jedná o pozemky výhradně ve vlastnictví obce nebo převážně ve vlastnictví obce. Zásah do vlastnických práv fyzických osob by tedy v takovém případě nebyl vůbec nutný nebo v daleko menší míře, než je tomu ve schváleném řešení.

To je tak dle názoru žalobce v rozporu s § 9 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), zejména s jeho odst. 14. Argumentaci správních orgánů, že by jím navrhovaná varianta znamenala delší cestu a že by vlastníci museli ke svému pozemku jezdit okolo vesnice, nepovažoval vzhledem k zákonem stanoveným pravidlům za relevantní.

Rozporuplným shledal rovněž tvrzení žalovaného, že se pozemkový úřad jeho námitkami řádně zabýval. Závěry pozemkového úřadu obsažené v jeho dopise ze dne 6. 3. 2012, jsou totiž v rozporu se shora citovaným ustanovením zákona o pozemkových úpravách.

Stejně tak tvrzení žalovaného, že tento postup je v souladu se zákonem, neboť cesta přes dotčené soukromé pozemky fakticky existuje již od 70. let. Takový závěr je v rozporu s platnými zákony České republiky, protože v té době vlastnická práva občanů nikdo neřešil. Nepravdivý je pak dle žalobce závěr žalovaného, že žalobcovo tvrzení o nesouhlasu dalších vlastníků s budováním asfaltové komunikace nemá oporu v listinných dokladech. Proti rozhodnutí pozemkového úřadu se totiž neodvolával pouze on.

Většina argumentace pozemkového úřadu i žalovaného se zaobírá kritérii přiměřenosti směny předmětných pozemků. Tyto body ale nebyly během celého procesu přípravy komplexní pozemkové úpravy ani v následném odvolání zmiňovány, jedná se tedy o další irrelevantní argument správních orgánů.

Závěrem žalobce ještě namítl procesní pochybení, když pozemkový úřad nařídil jednání o KPÚ, ovšem pozvánku zaslal pozdě, takže nebylo možné se jednání účastnit a jednat tak o žalobcových námitkách.

Navrhl proto, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí pozemkového úřadu.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný podal k žalobě vyjádření, v němž s názory žalobce polemizoval.

Rovněž konstatoval žalobcem zmiňované ustanovení § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách s tím, že podle tohoto ustanovení lze použít půdu ve vlastnictví fyzických osob pro vybudování společných zařízení krácením jejich nároků pouze v případě, že se v řešeném území státní ani obecní půda nevyskytuje. V daném případě však byl úbytek výměry půdy použité pro návrh předmětné polní cesty vlastníkům vykompenzován z půdy státní. Proto jejich výměra nebyla krácena, ba právě naopak mírně navýšena. Protože v rámci pozemkových úprav dochází ke směně pozemků tak, aby výsledkem procesu bylo scelení pozemků do větších celků a jejich zpřístupnění, dojde i v tomto případě ke směně části pozemku použitého pro danou polní cestu za jiný pozemek v kultuře většiny původního pozemku. Nelze tedy v žádném případě tvrdit, že žalobce o výměru určenou pro danou polní cestu přišel, že by o ní byl zkrácen.

V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ač návrh na rozhodnutí soudu neučinil, je nepochybné, že se domáhá zamítnutí žaloby.

IV. Osoby zúčastněné na řízení

Osoby zúčastněné na řízení svého práva k věci se vyjádřit nevyužily.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci řízení souhlas, žalovaný výslovně, žalobce postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byl ve výzvě předsedy senátu řádně poučen. O věci krajský soud usoudil následovně.

Předně se zabýval otázkou náležitostí jednotlivých žalobních námitek obsažených v podané žalobě. Nemohl přehlédnout, že žaloba je poměrně stručná, když vlastní žalobní námitky tvořily její necelou jednu stranu. Problematikou náležitostí žalobních bodů se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, naposledy jeho rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78; dostupný na www.nssoud.cz. Uzavřel, že důvodem uvedení žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. V odůvodnění rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud mimo jiné následující:

„Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty.“

Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Krajský soud považuje za vhodné upozornit na tyto závěry hned v počátku odůvodnění svého rozhodnutí zejména proto, že dle jeho názoru žalobce v přezkoumávané věci nárokům na specifikaci žalobních bodů dostal, neboť z obsahu jednotlivých žalobních námitek lze seznat, čeho se týkají a proti čemu prostřednictvím nich žalobce brojí. Zároveň však opakuje, že žalobní námitky byly vymezeny dosti stručně a nekonkrétně.

Krajský soud v souvislosti s tím předesílá, že se každou ze žalobních námitek mohl zabývat pouze v míře obecnosti odpovídající míře obecnosti vznesené žalobní námitky. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. totiž soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tedy ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.6.2005, č.j. 7Afs 104/2004-54, event. rozsudek téhož soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9Afs 35/2012-42).

Jestliže žalobce vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž toliko v rovině obecné. Soud není povinen ani oprávněn za jeho osobu domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení jím namítaných zákonných ustanovení, či z jakých konkrétních důvodů pokládá tento žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a nedostatečně odůvodněné, apod.

Žaloba obsahovala v podstatě dvě žalobní námitky. V té první brojil žalobce proti postupu správních orgánů při schvalování plánu společných zařízení, mezi něž patří rovněž polní cesty. Konkrétně se mu nelíbilo, že tento plán obsahuje rovněž cestu označenou v konečné podobě návrhu plánu společných zařízení jako PC 7 (v průběhu přípravy návrhu komplexních pozemkových úprav v katastrálním území

Brzice označované jako PC 8; obecně se pro označení této cesty vžil pojem „dálnice“), která se nachází rovněž na jeho pozemcích. Podle jeho názoru *„je možné zajistit přístup ke všem parcelám dotčeným v této komplexní pozemkové úpravě v k. ú. Brzice po komunikacích, které jsou nejen již jako cesty oficiálně zakresleny a vedeny jako komunikace v katastrální mapě, ale především se v přípustných variantách řešení jedná buď výhradně o parcely ve vlastnictví obce, nebo z její převážné části.“* Navržené a schválené řešení umístění této cesty tak podle žalobce je v rozporu s principy vymezenými v § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách.

Dle tohoto ustanovení je-li nutno pro společná zařízení vyčlenit nezbytnou výměru půdního fondu, použijí se nejprve pozemky ve vlastnictví státu a potom ve vlastnictví obce. Pokud nelze pro společná zařízení použít jen pozemky ve vlastnictví státu, popřípadě obce, podílejí se na vyčlenění potřebné výměry půdního fondu ostatní vlastníci pozemků poměrnou částí podle celkové výměry jejich směřovaných pozemků. V tomto případě se nároky vlastníků vstupujících do pozemkových úprav úměrně snižují.

Námitku v této podobě vznášel žalobce, jak je zřejmé z obsahu správního spisu (viz například jeho vyjádření z 12. 12. 2011 nebo z 24. 2. 2012), v průběhu celého správního řízení. Nelze mu přisvědčit v tom, že by se jí správní orgány nezabývaly. Jak je patrné ze zápisu z kontrolního dne konaného 9. 12. 2009, jehož byl přítomen rovněž sbor zástupců, diskutovala se při tomto jednání, mimo jiné, i problematika tzv. dálnice coby součásti plánu společných zařízení. Konkrétními variantami umístění veřejné cesty v této oblasti se zabýval sbor zástupců při svých následných jednáních ve dnech 30. 12. 2009 a 5. 1. 2010, při němž došlo k hlasování o jednotlivých variantách, přičemž většinou hlasů zvítězila ta varianta, kterou žalobce napadá. Při jednání dne 8. 9. 2010 pak byl plán společných zařízení sborem zástupců schválen, když proti byl pouze jeden jeho člen.

Kromě shora uvedeného reagoval správní orgán prvního stupně na uvedenou námitku také jednotlivými přípisy adresovanými žalobci, v nichž se mu snažil celou problematiku objasnit, včetně toho, proč byla nakonec vybrána pro umístění dané cesty uvedená varianta a jak jsou v procesu přípravy návrhu KPÚ, resp. při přípravě plánu společných zařízení, naplňovány principy vymezené v § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách. Krajský soud odkazuje zejména na přípisy pozemkového úřadu z 6. 3. 2012 nebo z 19. 7. 2012. Se žalobcem bylo rovněž jednáno při jednání o návrhu KPÚ konaném dne 15. 2. 2012, při němž žalobce opět osobně uvedenou námitku vznesl.

Z obsahu těchto vyjádření, jakož i z obsahu správního spisu, je tak zřejmé, že umístění cesty PC 7 ve schváleném návrhu společných zařízení, který je součástí schváleného návrhu KPÚ, bylo zvoleno proto, že se jednalo o nejvíce efektivní řešení, které v podstatě kopíruje faktický stav, kdy se polní cesta na daných pozemcích nachází a fakticky užívá již od 70. let. Nejedná se tedy o žádné nové řešení v daném území, se kterým by přicházel návrh KPÚ, ale naopak o řešení, které pouze respektuje a legalizuje stav, který po mnoho let vyhovuje. Fakticky tedy jsou dotčené pozemky žalobce předmětnou polní cestou „zabrány“ již dlouhou dobu. Schváleným návrhem KPÚ se uvedený stav nejenže nemění výrazně k horšímu, ale žalobci na základě něho ještě vzniká nárok na adekvátní náhradu, čímž dochází

alespoň tímto způsobem k nápravě stavu, kdy jeho pozemky byly v 70. letech, s největší pravděpodobností bez souhlasu vlastníka, využity pro danou polní cestu.

Nutno znovu zdůraznit, že žalobce nepřišel v žalobě s jediným konkrétním tvrzením, kudy jinudy by dle jeho názoru měla uvedená cesta vést, jaká jiná varianta by dle jeho názoru měla více respektovat principy vymezené v § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách. Ostatně žalobce také nijak blíže neobjasnil své tvrzení, že se správní orgány zásadám vymezeným v tomto ustanovení zpronevěřily. Tedy zejména žalobcem zmíněné zásadě, že je-li nutno pro společná zařízení vyčlenit nezbytnou výměru půdního fondu, použijí se nejprve pozemky ve vlastnictví státu a potom ve vlastnictví obce.

Na uvedený požadavek je přitom nutno nahlížet v kontextu celého návrhu KPÚ. Pozemkový úřad se přitom žalobci snažil v průběhu správního řízení objasnit (viz jeho přípis z 6. 3. 2012), že tuto zásadu respektoval a pro společná zařízení byly přednostně vyčleňovány pozemky ve vlastnictví státu (něco přes 5,5 ha). Z ustanovení § 9 odst. 14 je naopak patrné, že pro společná zařízení mohou být vyčleněny i pozemky ostatních vlastníků, samozřejmě při dodržení zásad uvedených jak v § 9, tak následně v § 10 zákona o pozemkových úpravách.

Pozemkový úřad neopominul zmínit námitku týkající se tzv. „dálnice“ rovněž ve svém rozhodnutí (viz jeho str. 3), byť se tak stalo způsobem poměrně stručným. Pozemkový úřad však odkázal právě na své vysvětlující dopisy, uvedl, že na toto společné zařízení bylo použito i půdy ve vlastnictví státu, že nebyla nalezena lepší varianta zajištění přístupu k pozemkům v této oblasti a že plán společných zařízení byl posouzen a schválen jak sborem zástupců, tak zastupitelstvem obce Brzice. Podrobněji se pak danou problematikou, včetně dodržení ustanovení § 9 a § 10 zákona o pozemkových úpravách, polní cesty PC 7 (pouze nesprávně identifikované původním označením PC 8, což je ovšem formální pochybení, které nemá na podstatu věci žádný vliv) zabýval ve svém rozhodnutí žalovaný. Na tyto závěry krajský soud odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje a pouze by jinými slovy říkal totéž.

Krajský soud proto uzavírá, že přes obecnost a nekonkrétnost žalobcovy námítky (ať už ji vznášel ve správním či soudním řízení) týkající se údajného porušení ustanovení § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách, se správní orgány touto námitkou v průběhu správního řízení předcházejícímu vydání rozhodnutí o schválení návrhu KPÚ zabývaly. Již v průběhu správního řízení, tak následně v napadených rozhodnutích, se žalobci dostalo jasného a srozumitelného objasnění, proč byla zvolena varianta, se kterou projevoval nesouhlas, jak pozemkový úřad postupoval při vyčleňování pozemků pro společná zařízení a proč byl tento postup v souladu nejenom se žalobcem zmiňovaným ustanovením § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách, ale také například s kritérii vymezenými v ustanovení § 10 téhož zákona (být žalobce žalovanému v žalobě vytkl, že tak činit nemusel, protože proti porušení tohoto ustanovení nikdy neprobil).

Jak již uvedl krajský soud v úvodu odůvodnění, míra konkrétnosti přezkumu napadeného rozhodnutí je odvislá od míry konkrétnosti žalobní námítky. Ta neobsahovala odkaz na žádné konkrétní pochybení správních orgánů ohledně nerespektování § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách, výtky vznesené v tomto směru tedy zůstala v rovině zcela obecné. Krajský soud proto, rovněž v

rovině obecné a s odkazem na shora uvedené, konstatuje, že neshledal v postupu správních orgánů při přípravě návrhu KPÚ ohledně dodržení postupů stanovených v citovaném ustanovení zákona o pozemkových úpravách žádné pochybení. Nemohl se tedy ani ztotožnit s názorem žalobce, že v důsledku takového pochybení došlo k nezákonnému zásahu do jeho vlastnického práva k pozemkům, které byly vyčleněny pro společná zařízení.

Ve druhé žalobní námitce žalobce uvedl, že se pozemkový úřad dopustil procesního pochybení, neboť během schvalovacího procesu nařídil jednání o KPÚ, ovšem pozvánka byla doručena žalobci pozdě, takže se nemohl jednání zúčastnit a jednat tak o svých námitkách. O které jednání mělo jít, jaký negativní dopad do žalobcových práv jeho neúčast na tomto jednání měla, žalobce neuvedl.

Z obsahu správního spisu krajský soud dovodil, že se nejspíše mělo jednat o žalobcovu neúčast na jednání s projektantem KPÚ svolaném na 30. 11. 2011. Vyplývá to z dopisu žalobce ze dne 12. 12. 2011, v němž vytýká pozemkovému úřadu, že lhůta pro převzetí výzvy k tomuto jednání uplynula až 5. 12. 2011. Z obsahu dopisu tak lze dovodit, že se z toho důvodu žalobce nemohl setkání zúčastnit, a proto učinil součástí dopisu i svoje písemné vyjádření k návrhu KPÚ (obsahující opět toliko námitku týkající se předmětné polní cesty).

Jak už krajský soud uvedl shora, pozemkový úřad se následně touto námitkou v průběhu schvalovacího procesu opakovaně zabýval a reagoval na ni formou vysvětlujících přípisů adresovaných žalobci (viz shora). Ten se také dne 15. 2. 2012 osobně zúčastnil jednání o návrhu KPÚ, kterého byl účasten i projektant KPÚ. Při tomto jednání opět vznesl předmětnou námitku, v reakci na níž mu bylo projektantem KPÚ poskytnuto vysvětlení s tím, že námitka nebyla shledána důvodnou. Přestože se tedy žalobce nemohl zúčastnit jednání dne 30. 11. 2011, zůstal mu nadále ve správním řízení dostatečný prostor pro uplatnění své námítky, kterou proti návrhu KPÚ opakovaně vznášel. Žalobce tohoto prostoru využil a uvedenou námitku následně vznesl ať už osobně při jednání dne 15. 2. 2012, tak písemně (přípisy z 12. 12. 2011, 24. 2. 2012 nebo 27. 6. 2012). Neúčast žalobce při jednání dne 30. 11. 2011 tedy rozhodně neznamenala zásah do některého z jeho procesních práv, včetně práva na uplatnění námitek proti návrhu KPÚ, a nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Ostatně s žádným konkrétním tvrzením v tomto směru nepřišel ani žalobce, jak už shora krajský soud konstatoval. Ani této žalobní námitce tedy přisvědčit nemohl.

Obiter dictum považuje krajský soud za příhodné připomenout, že řízení o pozemkových úpravách je sice správním řízením, nicméně řízením velmi specifickým, a to s ohledem na jeho předmět (kde jde o změnu vlastnického práva a jiných věcných práv k pozemkům v řádech stovek případů), okruh účastníků (obvykle mnoho desítek osob) i jeho samotný účel. A je to právě účel řízení, který je pro posouzení věci určující. Řízení o pozemkových úpravách je totiž vždy vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno je ex officio (viz § 2, § 6 odst. 1 až 3 zákona o pozemkových úpravách). Tento veřejný zájem je pak v uvedeném zákoně (viz § 2) definován tak, že jde o zajištění podmínek pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny, jakož i o vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy (zde se veřejný zájem setkává s jednotlivými partikulárními zájmy soukromými).

K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to např. v rozhodnutí publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 152/1998. Závěry uvedené v tomto plenárním závěru se sice vztahují k předcházející úpravě pozemkových úprav (viz zákon č. 284/1991 Sb.), jsou však použitelné i za účinnosti úpravy současné, neboť ta je vystavěna na stejných principech. Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu. Zcela souladně s tímto názorem se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 – 86 (dostupný na www.nssoud.cz). Zde (opět ve vztahu k předcházející úpravě) uvedl, že „z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát, atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 11 odst. 4) je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují 2/3 výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami (nyní vážené hlasy vlastníků alespoň 3/4 výměry půdy pozemků pojatých do pozemkové úpravy). V tomto případě však nezbyvá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 10 zákona) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb. neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“

Z uvedeného je tedy zřejmé, že každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo odpovídajícím procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky a omezení. Jinými slovy vyjádřeno, nesouhlas účastníka řízení s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést sám o sobě k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jeho schválení, neopírá-li se o tvrzení o porušení konkrétních zákonných požadavků.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout, protože nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Žádná z uvedených situací nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení ani nepožadovaly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. července 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu